

1950 indførtes derhos et nyt tillæg, kaldet *plejetillægget*, som ifølge § 40, stk. 3, 2. pkt. ydes i stedet for bistandstillægget, hvor invaliditeten fordrer vedvarende pleje eller tilsyn, der nødvendiggør andres stadige nærværelse.

Endvidere har loven af 31. marts 1950 ved en ændring i folkeforsikringslovens § 62 indført en særlig ydelse til svært invaliderede ikke-rentemodtagere. Den nævnte lovbestemmelse fastsætter, at personer, hvis helbredstilstand kræver bistand eller pleje som i § 40, stk. 3, beskrevet, men som alene er afskåret fra invaliderente, fordi erhvervserven ikke kan anses for betydelig nedsat, er berettiget til en ydelse, svarende til bistands- eller plejetillægget efter § 40, stk. 3, med tillæg af et beløb, svarende til $\frac{1}{3}$ af invaliderentens grundbeløb. Bestemelsen tager sigte på personer, der vel er vælt invaliderede, men som alligevel undtagelsesvis er i stand til at udfolde en sådan erhvervsaktivitet, at de ikke opfylder betingelserne for at få invaliderente. Ved at tillægge sådanne personer den nævnte ydelse illeægges der dem samme økonomiske ydelse, som gives til invaliderentemodtagere, der uanset nogen erhvervsindtægt eller anden indtægt dog er berettiget til $\frac{1}{3}$ af rentens grundbeløb + bistands- eller plejetillæg.

Ændringsforslaget til ligningslovens § 13, stk. 1, i, går ud på, at bistandstillægget og plejetillægget ikke skal medregnes til den skattepligtige indkomst. Det samme foreslås for den hertil svarende del af ydelsen til svært invaliderede ikke-rentemodtagere; derimod må den del af ydelsen, der svarer til $\frac{1}{3}$ af invaliderentens grundbeløb, medregnes til den skattepligtige indkomst, idet invaliderente jo er skattepligtig indkomst for modtageren. Samme skattefrihed er derhos foreslået for tilsvarende ydelser til kronisk syge i henhold til forsorgslovens bestemmelser, således som disse er ændret ved lov nr. 141 af 31. marts 1950.

Ved lovforslagets § 5 er der foreslået nye regler om *ansættelse til skat af hjemmевærende børn*. Spørgsmålet om ændring af de herom gældende regler, der indeholdes i statsskatteloven af 10. april 1922 § 7, stk. 2—4, blev fremdraget under behandlingen om ligningsloven for skatteåret 1950—51. Der var imidlertid enighed om, at en ændring i de gældende regler ikke lod sig gennemføre med virkning for skatteåret 1950—51, idet selvangivelsesblanketterne, hvis tekst havde de gældende regler til forudsætning, allerede forelå trykt, men finansministeren gav tilsagn om at tage

spørgsmålet op med henblik på forslaget til ligningsloven for skatteåret 1951—52.

Bestemmelserne i statsskatteloven går ud på, at hjemmевærende børn (herunder også stif-, adoptiv- og plejebørn) ansættes selvstændig til skat, såfremt de er 18 år eller derover, eller har stadig indtægt ved personligt arbejde for fremmede. I alle andre tilfælde medregnes deres indtægt (og formue) ved familieoverhovedets ansættelse til skat. Ved beregningen af indkomsten for hjemmевærende, selvstændig skattepligtige børn medtages ikke, hvad der ydes dem i helt eller delvist underhold af familieoverhovedet, medmindre sådant underhold er vederlag for arbejde i familieoverhovedets virksomhed eller bedrift.

Efter statsskattelovens bestemmelser er det således hovedreglen, at hjemmевærende børn under 18 år sambeskattes med familieoverhovedet, idet selvstændig ansættelse til skat kun finder sted, såfremt barnet har *stadig indtægt ved personligt arbejde for fremmede*, altså i et egentligt ansættelsesforhold. Sambeskatningen omfatter således også al den indtægt, som et hjemmевærende barn under 18 år har ved arbejde i familieoverhovedets bedrift. Den fremkommer her på den måde, at familieoverhovedet ikke må fradrage arbejdsvederlaget til barnet ved opgørelsen af sin indkomst.

Denne vidtstrakte sambeskatning har været genstand for kritik, bl. a. fra skattelovskommissionen, der i sit udkast til ny statsskattelov har foreslået nye regler på dette område, hvorved sambeskatningen begrænses i meget væsentlig grad. Ifølge kommissionsudkastet indskrænkes sambeskatningen til de tilfælde, hvor der er tale om relativt ubetydelige indkomstbeløb, der ikke overstiger normaludgiften til barnets underhold i hjemmet, eller hvor der kan være tale om arrangementer, der ved overdragelse af en del af familieoverhovedets formue tager sigte på gennem en spredning af skattepligten at fremkalde en nedsættelse af skattetilsvaret.

De af skattelovskommissionen foreslåede regler går ud på, at børn under 18 år ansættes selvstændig til skat, såfremt de i indkomståret har haft en indtægt på over 400 kr., når indtægten hidrører *enten* fra personligt arbejde for fremmede — det kræves herved ikke, at arbejdet skal have været af stadig karakter — *eller* fra arbejde i familieoverhovedets bedrift — dog kun, såfremt barnet ved skatteårets begyndelse er fyldt 15 år — *eller* fra formue eller indtægtsnydelse, når denne indtægt ikke hidrører fra formue